

NICOLAS BEUGLET

INŠPIROVANÉ SKUTOČNÝMI UDALOSTAMI

Ljndeni

Výkrik

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Nicolas Beuglet

Výkrik – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**NICOLAS
BEUGLET**

INŠPIROVANÉ SKUTOČNÝMI UDALOSTĚMI

Ljndeni

NICOLAS BEUGLET

VÝKRIK

*Mojim trom láskam – Caroline, Eve a Juliette.
Odjakživa a navždy.*

*„... Priatelia sa mi vzdalovali
a ja som tam zostal,
chvel som sa úzkosťou a pocítil som
nekonečne veľký výkrik prírody.“*

Edvard Munch o chvíli, ktorá ho inšpirovala k namaľovaniu *Výkriku*.
La Revue Blanche, zväzok IX, 1895

1.

Sarah za sebou zabuchla dvere. Zastala, znehybnela a zalapala po dychu, o ktorý sa pripravila vlastným krikom.

Ticho chodby rušilo už len tlmené vrčanie televízora, ktorý v túto neskorú nočnú hodinu ešte bežal.

Srdce jej stále bilo príliš rýchlo, keď pomaly vykročila smerom k výťahovej šachte, presvedčená, že on každú chvíľu otvorí dvere a bude jej tvrdiť, že ju miluje a že vždy miloval len ju a tá nevera bol omyl, slabosť, ktorá sa už nezopakuje.

Automatické osvetlenie sa po nastavenom intervale vyplo a chodba sa ponorila do tmy. Strýpla. Musí počkať ešte pár sekúnd a on napokon vyjde von a bude sa jej zajakavo ospravedlňovať, čo ona prijme akože len naoko, a potom sa všetko vráti do starých koľají.

No nepokoj vystriedala úzkosť. Dvere bytu zostali zatvorené, chodba bola temná a tichá. Sarah sa oprela o stenu, tvár jej jemne osvetľovalo mihotavé oranžové svetlo vypínača.

Ešte pred pár minútami sa snažila vymaľovať miestnosť, z ktorej sa jedného dňa mala stať izba pre bábätko, akoby dúfala, že takto ovplyvní beh osudu. Nemohla tam zostať, vyzerala ako zmätená obeť dopravnej nehody.

Uchýlila sa do polotieňa a čakala. Predstavovala si, že on sa bojí jej hnevu, a preto čaká, kým sa ona upokojí. No lúč svetla, ktorý až doteraz prenikal spod dverí ich bytu, zmizol. Už nevyjde von.

Zmocnil sa jej závrat, a tak sa oprela o stenu chodby, aby nabrala silu poslepiačky urobiť tých pár krokov ku schodisku.

Na prízemí vietor v silných poryvoch búšil do sklenených tabúľ vchodových dverí. V sinavej žiare pouličných lúčok bolo vidieť šikmo padajúci sneh.

Sarah sa zhlboka nadýchla, vyhrnula si kožušinový golier na bunde a osušila slzy, ktoré jej stekali po pehavých lícach.

Potom prekročila prah. Chlad jej rozprúdil krv a vietor jej fúkal do očí ryšavé kučery.

Chodník pokrývala hrubá vrstva snehu, do ktorej sa na konci ulice pustila snehová fréza. Na okraje vozovky navršovala prachový sneh, čím z bielej masy vznikala stena. V Osle sa začala zima.

Cez vlhký závoj, ktorý jej bránil vo výhlade, sa Sarah snažila nájsť svoje auto – vytušila, že je pár metrov ďalej. Z úst jej unikal obláčik pary a ona sa začala predierať k svojmu SUV. Kráčala nešikovne, zabárala sa do čerstvého snehu, ktorý sa jej pod nohami vršil a vŕzgal pri každom kroku.

Myslela na to, že Erika asi netrúpa, kam ide uprostred noci, keď za ňou nevyšiel na chodbu a neospravedlnil sa. Akoby sa už v jeho očiach oni dvaja stali cudzincami a každý si žil svoj život. Akoby udalosti dnešného večera len urýchlili odcudzenie, ktoré dozrievalo už dlho. Ako sa to mohlo stať? Po tom všetkom, čo spolu preskákali?

Spomienky ju zadúšali, zbavovali ju síl. Pred očami jej defilovali posledné roky ich života. Deň, keď jej v tej miestnosti s bielymi stenami oznámili, že je neplodná. Kolaps, potom slová plné nádeje a odvahy z úst jej manžela Erika, prvé dávky Clomidu stimulujúceho ovuláciu, ktoré zároveň spôsobovali zahanbujúce úniky moču, opakujúci sa plánovaný sexuálny styk bez vášne, čo viedol až k odporu, trýznivé a stresujúce rodinné stretnutia: „Tak čo, ako ste na tom s bábätkom?“ Po roku stále nič. Ani za mak nádeje. Prvé Erikove pochybnosti, ktoré zaznievali z tónu jeho hlasu, prechod na bolestivé injekcie s názvom Gonalfu, narodenie sestriho druhého dieťaťa, rozhodnutie vyskúšať umelé oplodnenie, zásah do súkromia, ktorý bol čoraz neznesiteľnejší, tá studená, maličká miestnosť, kde o ôsmej ráno čakávala s roztrhnutými stehnami, kým manžel domasturbuje vo vedľaj-

šej kutici a kým jej prídu injekčne vstreknúť jeho vybrané spermie. Nová nádej, strach a znovu sklamanie. Slzy. Nervové vyčerpanie. Strata zmyslu života. Tie absurdné rady, ktoré všetci neustále omieľajú, že stres a obavy majú negatívny vplyv na oplodnenie, ako keď sa dieťaťu, ktoré má hrôzu zo psov, hovorí, že zvieratá cítia strach a využívajú ho na útok.

A potom nutková potreba kupovať tie rozkošné vecičky, miniatúrne topánočky a plyšové hračky, na ktoré v prázdnej izbe bez života padá prach. A najmä strach, že už nenájde silu začať všetko odznova, ak sa celý proces nebudaj nepodarí.

Sarah sa učupila v snehu, ruky si prekrížila na bruchu a svoje telo vydala napospas zime, akoby pichľavá ostrá bolesť spôsobená chladom mohla umŕtvíť jej utrpenie.

Práve vtedy nočné ticho prerušila elektronická melódia.

Sarah zdvihla hlavu, mrazivý vzduch jej vyštípal tvár do červena. Sekundu verila, že jej volá Erik. No jej naivná nádej zhasla, keď rozoznala zvonenie svojho pracovného telefónu.

Dívala sa naň a po prvý raz za svoju kariéru ho nezdvihla.

Postavila sa, podišla k autu a nastúpila, rozhodnutá okamžite vyraziť k sestre, skôr než ju opustí odvaha, premôže ju zima a ona zaspí.

Ale sotva otočila kľúčom v zapaľovaní, jej telefón zazvonil znovu. Ak sú takí vytrvalí, znamená to, že sa muselo stať niečo závažné. No čo môže byť závažnejšie ako jej vlastná situácia?

Vyzváňanie opäť ignorovala. Melódia telefónu sa ozvala nanovo.

Sarah sa predlaktiami oprela o volant. V hlave jej vírili protichodné rozhodnutia, ruky sa jej chveli od vzrušenia, hrdlo mala stále zovreté. Zodvihla.

„Počúvam.“

Tak veľmi sa usilovala pôsobiť normálne, až sa jej zdvihol žalúdok. Hlavu si oprela o sedadlo a zavrela oči.

„Inšpektorka Geringénová?“

Mužský hlas hovoril rýchlo a znepokojene.

„Áno.“

„Pri telefóne strážmajster Dorn zo sagenského obvodu. Mrzí ma, že vás ruším v takúto hodinu a že volám opakovane, ale... zavolali nás k jednému úmrtiu, napohľad banálnemu, no vzhľadom na to, čo sme našli na mieste, si myslím, že budeme potrebovať vaše znalosti.“

Sarah policajta sprvu počúvala len na pol ucha. Vnímanie jeho rozprávania bolo o to neprijemnejšie, že jej pripadal znepokojený, takmer zmätený.

„Zopakujete mi, prosím, kde sa to stalo?“

Pri počúvaní jeho odpovede zavrela oči. Posledné miesto, kde dnes mala chuť ísť.

„Dobre, upokojte sa a podrobne mi opíšte, čím sa líšila výpoveď nočného strážnika v telefóne od toho, čo ste skonštatovali na mieste.“

Informácie si uložila do pamäti a myslela pri tom na jedinú vec: najst dôvod, ktorý by jej prítomnosť umožnil posunúť na neskôr.

„Okej, čím presne sa vám tie stopy zdali podozrivé?“

Keď jej policajt v skratke opísal „bizarnú“ značku a zmätené rozprávanie zamestnancov, Sarahin inštinkt sa prebudil.

Telefón položila na stehná a dľaňami si prešla po tvári. Keď ho znovu zobrala do ruky, hlas sa jej triasol trochu menej.

„V poriadku, počúvajte. Zabezpečte priestor a zalarmujte technikov. Ja upovedomím súdneho lekára.“

Až keď zložila, oprela sa o sedadlo a vzdychla si. Ozaj bude mať dosť síl na túto úlohu? Fyzická odolnosť jej nerobila problém. No zvládne šok duševne? O tom viac než pochybovala. Najmä tam, kde ju čakali.

* * *

Sarah sa zbežne pozrela na displej palubného počítača svojho auta: –4 stupne, 5.56 ráno, 36 km/h. Ulice pokryté snehom sa podobali bielym

kaňonom, z ktorých trčali len spätné zrkadlá áut zaparkovaných popri chodníkoch. Von sa ešte neodvážil ani jediný chodec a len ojedinele sa začali zasvecovať okná bytov. Vo svetle reflektorov auta si Sarah všimla tabuľku ukazujúcu smer na osloskú hlavnú stanicu. Prichádzala na miesto dohodnutého stretnutia so súdnym lekárom.

Uvedomila si, že ani netuší, ako teraz vyzerá. Niežeby si potrpela na svoj výzor, práve naopak – kozmetiku zvyčajne nepoužívala, najmä nie v práci. Ani červeň na líca, ani podkladový krém pod mejkap, ani rúž, nenosila ani prstene, len obrúčku. Zato si dávala pozor, aby jej tvár neprezrádzala nijaké výrazné pocity. Červenú na križovatke využila na to, aby sa na seba pozrela v spätnom zrkadle.

Zdalo sa jej, že zostarla o desať rokov. Oči, červené od plaču, mala opuchnuté, čo zvyčajne vrásky okolo nich. Jej mliečne biela pokožka nadobudla bledý, priam chorobný odtieň. A tak sa tentoraz rozhodla pre menší podvod. Zdvihla opierku na ruku a z odkladacieho priestoru pod ňou vybrala gumičku na vlasy, lesk na pery a ceruzku na oči, ktoré tam mala len pre prípad núdze.

Na viečka si nakreslila tenkú linku, ktorá podčiarkla jej modré oči, a potom si istou rukou naniesla na pery diskrétnu vrstvu ružového lesku, a keď jej na semafore naskočila zelená, skončila tým, že si vlasy stiahla gumičkou.

Keď sa točila na poslednom kruhovom objazde pred stanicou, oranžová žiara pouličných lúčov ustúpila mdlému svetlu. Veľmi rýchlo identifikovala súdneho lekára, ktorý do prostredia nezapadal.

Vonkajšie priestranstvo pred stanicou bolo známe tým, že sa tu stretávali opilci a narkomani s pochybným správaním. Postavu súdneho lekára ľahko rozoznala, lebo ako jediný dokázal stáť vzpriamene. Bol nevelkej postavy, v ruke držal kufrík a na hlave mal natiahnutú kapucňu, prešľapoval z nohy na nohu a pozorne sledoval sporadické okoloidúce autá. Odzadu sa k nemu blížila skupina hlučných indivídií.

Sarah prudko spomalila a naklonila sa cez sedadlo spolujazdca, aby mohla otvoriť dvere. Keď sa chystala znovu vzpriamiť, všimla si, že jeden z tulákov sa oddelil od skupiny a buchol súdneho lekára do chrbta. Ten sa zakolísal a ozvali sa salvy smiechu. Sarah na priehradke vyfukala kód, vybrala odtiaľ služobnú zbraň a vystúpila z auta. Lekár sa narovnal a pokojným krokom sa k nej blížil, akoby sa nič nedialo. Nadávky sa stupňovali a na zem tesne vedľa neho dopadla fľaša. *Prečo sa nepoponáhla?* pýtala sa v duchu Sarah, keď obchádzala auto, pričom zbraň držala vo výške stehna. Nikto nevedel lepšie ako ona, kam až sú páchatelia schopní zájsť.

Chrapľavý hlas agresívne zareval na „starca“, aby im hodil tašku, inak ho zarežú ako sviňu. V tej istej chvíli uvidela Sarah tvár súdneho lekára osvetlenú žiarou pouličnej lampy. Bol to muž už dosť po päťdesiatke, tvár mal červenú od zimy, no jej okrúhle tvary prezrádzali, že ide o bonvivána. Pokojne jej naznačil, že už ide, a ďalej prechádzal cez priestranstvo bez náhlenia. Uvedomil si vôbec tú vyhrážku?

„Koledoval si si o to, debil!“ zakričalo to isté individuum, ktoré mu predtým nakazovalo, aby im hodil kabelu.

A so zúrivým krikom sa hodilo na lekára. Sarah mala pocit, že v ruke sa mu zaleskla čepeľ. Inštinktívne si pri boku odistila zbraň. Lekár svoj vychádzkový krok nijako nezmenil. Sarah vystrela ruku, zadržala dych a namierila útočníkovi na nohy. Bola pripravená strieľať, keď sa muž s nožom pošmykol a spadol naznak na zľadovatennom povrchu priestranstva.

Súdny lekár pokojne nasadol do auta. Sarah nasadla tiež a naštartovala.

„Dobrý deň, inšpektorka Geringénová,“ ozval sa súdny lekár, keď si dával dolu rukavice. „Doktor Thobias Lovsturd.“

Sarah ignorovala podávanú ruku, letmo kývla hlavou, skontrolovala spätné zrkadlá a otočila auto do protismeru. Lekár pokrčil plecami, dal si dole kapucňu a snažil sa zachytiť inšpektorkin pohľad, zatiaľ čo sa od okien auta odrážali nadávky tulákov.

„Prepáčte, že som vám spôsobil tie chvíľky napätia, no ak by som sa bol rozbehol, zakrátko by som mal nohy vo vzduchu a tí chlapi by si s mojou hlavou zahrli futbal. A tak som len ďalej kráčal a spoliehal sa na to, že pôsobenie alkoholu mi zachráni kožu. A ako som predpokladal, tí ozráti kretení zabudli na ľad a začali bežať. Koniec koncov ak ma mala stihnúť smrť, asi to tak malo byť!“

A lekár skončil svoj prejav tým, že po očku skúmal tichú inšpektorku.

„Takže je to pravda, čo sa o vás hovorí... Ste mlčanlivá. Ale to nevádi, ja často hovorím aj za dvoch. Ak vás to však ruší, pokojne mi to povedzte, mŕtvi ma naučili mnohým zlozvykom.“

A pokýval hlavou, spokojný so svojím vtipom.

„Skrátka, ďakujem pekne, že ste si urobili zachádzku a prišli po mňa. Je to jednoznačne rýchlejšie, odkedy treba vyplniť tony papierov, ak si chce človek požičať služobné auto!“

Posúchal si temeno holej hlavy. Potom otvoril kufrík a vybral vreckovku. Sarah zacítila charakteristický pach gáfru. Niečo ako balzam, ktorý si súdni lekári natierajú pod nos, aby tým prekryli pach pitvaných tiel.

Pootvorila okno a zapla smerovku, aby sa mohla napojiť na Ring 3, rýchlostnú cestu vedúcu na sever Osla.

„Viete, som veľmi rád, že sa s vami konečne stretávam. Tolko som už o vás počul! A ak môžem byť úprimný, vôbec nezodpovedáte obrazu, ktorý som si o vás vytvoril.“

Svoju reč zakončil sprisahaneckým smiechom. S menom Sarah Gerin-génová sa po prvý raz vo svojej službe stretol, keď dostala za úlohu prevziať vyšetrovanie sériového vraha Ernesta Jangera, ktorého neskôr začali prezývať Sanitár. Vyšetrovanie dva roky prešľapovalo na mieste a počet obetí – žien – sa už vyšplhal na šesť. Na hanbu štátnej polície. Sarah sa práve podarilo bravúrne zatknúť iného vraha, pričom išlo o obzvlášť zložitý prípad, a tak jej nadriadeným napadlo využiť jej analytické schopnosti a zaniehanie pri prípade, ktorý znepokojoval celé Oslo.

Začala tým, že nariadila opätovnú pitvu všetkých obetí podľa presnejších pravidiel a podrobnejšie ako pri prvom raze. Lovsturd, ktorého v tom čase čerstvo povýšili na šéfa Ústavu súdneho lekárstva, si spomínal, koľko vtedy spolu s kolegami nadávali na túto dodatočnú prácu.

Keď si však opätovne čítal správy spolupracovníkov, musel uznať, že obsahujú isté styčné body, najmä pokiaľ išlo o názvy chemických látok nachádzajúcich sa v telách obetí. A obzvlášť jeden produkt, ktorý napokon zavážil pri vyriešení celého prípadu.

Predsa mu však inšpektorka Geringënová, ktorú nikdy nevidel, pripadala ako chladná žena s odpudzujúcim výzorom. No napokon musel pripustiť, že sa veľmi mýlil.

Keďže bol zvedavý a chcel sa o nej dozvedieť viac, vzal si do hlavy, že ju vyprovokuje k reakcii. Keď už nič, aspoň začuje jej hlas.

„Povedzte, a nie je v Gaustade práve Janger? Nebude dvakrát nadšený, keď vás uvidí!“

Práve to bol jeden z dôvodov, prečo Sarah nemala dnes nijakú chuť tam ísť. Ale ešte menšiu chuť mala pustiť sa do rozhovoru na túto tému.

Súdny lekár ju pozoroval, no nebol schopný uhádnuť, čo sa skrýva za ľadovomodrými očami – či myslí na niečo iné, alebo ho len ignoruje. Thobias však nebol z tých, ktorí by sa dali ľahko odradiť.

„V každom prípade, nikdy som nemal príležitosť vám to povedať – gratulujem k minuloročnému prichyteniu toho blázna. Bol to bohovský šikovný ťah, spojiť stopy čistiacich prostriedkov nájdených na telách obetí s opakovanou prítomnosťou sanitky na mieste činu pár minút pred každým únosom. Museli ste sa narobiť, dokola čítať svedectvá, kým ste udreli kliniec po hlavičke. Predpokladám, že to svedkovia nerozprávali ako prvé.“

Ani najmenej, mala chuť odpovedať Sarah. Pretože tá sanitka sa vo výpovediach objavila až vtedy, keď ona sama znovu vypočúvala svedkov a strávila hodiny a hodiny krížovým porovnávaním podobností, aj tých

najbezvýznamnejších. A takou bola aj tá sanitka, ktorú svedkovia spomínali len letmo, ako pozadie, nikdy ju nijako nezdržovali.

„A potom, aj zásah, povedal by som až tvrdý, ktorý ste v ten deň viedli uňho doma. Viem, že nemálo agentov sa dodnes nespamätalo z toho, že ste sa rozhodli vstúpiť dnu ako prvá a podarilo sa vám Jangera zneškodniť tak rýchlo. Nie nadarmo ste, ako sa zdá, strávili v minulosti nejaký čas v FSK.¹

„A dnes ráno ma zaujíma, čo tam nájdeme.“

V kabíne auta zrazu po prvý raz zarezonoval Sarahin hlas. Thobias Lovsturd, ktorý to nečakal, až nadskočil a vystrašený sa radšej na nejaký čas odmlčal.

Sarah zle znášala, keď sa spomínala jej minulosť v špeciálnych jednotkách. Ich oddiel bol síce naozaj veľmi dobre vycvičený, ale na druhej strane mu chýbal výstroj, ako aj výzbroj na to, aby dokázal čeliť teroristom. Smutnou ilustráciou tejto skutočnosti boli podľa nej jatky Andersa Breivika. Tým, že na ostrov Utøya dorazili až po polhodine, lebo mali problém s motorom, prišlo podľa Sarah a mnohých jej kolegov o život tridsať mladistvých zo sedemdesiatich siedmich obetí. Po tomto, v jej očiach neprípustnom zlyhaní odišla zo špeciálnych jednotiek a vstúpila do štátnej polície ako inšpektorka. A pritom dúfala, že analýza a postreh jej v konečnom dôsledku pomôžu zachrániť viac životov ako neadekvátne zásahy na poslednú chvíľu.

Keď zišli zo štvorprúdovej Ring 3 a napojili sa na oblastnú cestu, ktorá sa vinula pomedzi jedle ohýbajúce sa pod snehom, Sarah zapla pohon všetkých štyroch kolies a hmlové svetlá. Tu už padajúce vločky prenechali miesto hustej vrstve hmly.

Zatiaľ čo cesta prebiehala v pochybnostiach, teplomer už ukazoval –3 stupne Celzia a na okrajoch predného skla sa tvorili kryštáliky inovate. Súdny lekár sa pozrel cez okno.

¹ Forsvarets spesialkommando – špeciálne jednotky

„To nie je obyčajný prípad – na mieste, ako je toto.“

Sarah si zastrčila kučeru vlasov za ucho a pritom jej zašuchotala nepoddajná vetrovka. Thobias si masíroval zátylok a pozorne sledoval okolie.

Až na niekoľko letných domov, ktoré sa občas objavili medzi stromami, prechádzali zalesnenou, takmer neobývanou zónou. Cesta sa rozdeľovala a Sarah zamierila na tú, čo viedla do lesa. Svetlá auta si len s námahou razili cestu hmlou a narážali do závejov, ktoré sa týčili do polovice auta. Z času na čas sa mihli kontúry stromu, ktorého haluze pripomínali kostnaté prsty posypané snehom.

V tichu bolo počuť len praskot kolies prechádzajúcich po zamrznutom snehu a zrazu sa pred nimi v hmle a žiare reflektorov objavila impozantná silueta. Najskôr rozoznali gotickú vežu z tehál a kovovú kupolu, z ktorej čnela tenká vežička zvonice. Potom sa z oparu vynorili strážne veže a fasády jednotlivých krídel budovy zdobené cimburím, ktorých vrchná zasnežená časť múrov sa strácala v temnote. Budova by pôsobila opustene, keby záblesky modrých majákov dvoch hliadkových vozidiel a jednej policajnej dodávky nezelektrizovali múry zariadenia.

Sarah zastala. Motor SUV vrčal pod kapotou, tlmič výfuku vykašľoval krúžky dymu.

„Tak, a sme tu,“ ozval sa súdny lekár a Sarah v jeho hlase zaregistrovala váhanie.

Znovu naštartovala auto a prešla cez kovanú vstupnú bránu. Sarah na nej viac tušila ako čítala nápis, ktorý čiastočne zakrýval sneh: „Psychiatrická nemocnica Gaustad“.